

Wyrok z dnia 16 stycznia 1998 r.

I PKN 460/97

Pracownik ma roszczenie o zapłatę podwyższonego wynagrodzenia, jeżeli w regulaminie wynagradzania wprowadzono postanowienie o obligatoryjnej waloryzacji płac.

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski, Roman Kuczyński.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 1998 r. sprawy z powództwa Alicji S. i Marka S. przeciwko Fundacji Spółdzielczości Wiejskiej w W. o wynagrodzenie, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach z dnia 25 czerwca 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Alicja S. i Marek S. domagali się zasądzenia od Fundacji Spółdzielczości Wiejskiej tytułem wynagrodzenia kwot odpowiednio 6734,76 i 5514,82 zł oraz skapitalizowanych odsetek i odsetek od odsetek.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództw.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Kielcach wyrokiem z dnia 27 lutego 1997 r. uwzględnił powództwa w całości. Sąd ten ustalił następujący stan faktyczny:

Alicja S. zatrudniona była w Fundacji Spółdzielczości Wiejskiej-Regionalny Ośrodek Usług Spółdzielczych w K. od 18 maja 1992 r. do 31 lipca 1996 r., a Marek S. w tym samym zakładzie pracy od 1 września 1992 r. do 31 lipca 1996 r. W dniu 29 listopada 1993 r. Prezydium Zarządu Fundacji, działając na mocy upoważnienia Zarządu podjęło uchwałę [...], na mocy której wprowadzono zakładowy system wynagradzania pracowników Fundacji pod nazwą "Polityka Personalna FSW" obowiązujący od dnia uchwalenia, będący w istocie regulaminem. W akcie tym postanowio-

no (w punkcie 2), że "tabele płac i stawki pracowników zatrudnionych podlegają waloryzacji co 1/4 roku (kwartał)... o wskaźnik inflacji dóbr konsumpcyjnych, podawany przez GUS". W piśmie z 14 lutego 1994 r. Dyrektor Biura Fundacji w W. przesłał dodatkowe wytyczne w sprawie wprowadzenia waloryzacji i regulacji plac. Począwszy od 1 stycznia 1994 r. do 31 marca 1995 r. na podstawie tych postanowień wynagrodzenia pracowników Fundacji, w tym i powodów, były co kwartał waloryzowane. Powodowie oprócz pism o zaszeregowaniu według nowego taryfikatora otrzymywali pisma o waloryzacji wynagrodzeń. Pismem z 13 lutego 1995 r. dyrektor Biura Fundacji zawiadomił dyrektorów Ośrodków Regionalnych o zawieszeniu na czas nieokreślony waloryzacji płac pracowników, poczynając od 1 kwietnia 1995 r. W załączeniu przesłał kserokopię uchwały [...] Zarządu Fundacji z 26 stycznia 1995 r. Pracownicy nie zostali powiadomieni o treści tej uchwały. Uchwały tej nie odnotowano w protokole posiedzeń Zarządu. Uwzględniając powództwo Sąd Rejonowy uznał, że zakładowy system wynagradzania (regulamin) przewidujący obligatoryjną, a nie fakultatywną kwartalną waloryzację wynagrodzeń nie został zmieniony we właściwym trybie. Brak jest dowodu na to, że Zarząd podjął decyzję w tej sprawie. Decyzja o zaprzestaniu waloryzacji została podjęta zatem bez upoważnienia organu uprawnionego. Skoro kwoty wypłacane z tytułu waloryzacji stanowiły składnik wynagrodzeń powodów, to zaprzestanie wypłaty mogło nastąpić wyłącznie za ustawowym wypowiedzeniem tej części wynagrodzenia.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach wyrokiem z dnia 25 czerwca 1997 r. oddalił apelację strony pozwanej od omówionego wyroku, dzieląc ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego, w szczególności pogląd o tym, że zaprzestanie obligatoryjnej waloryzacji wynagrodzeń wymagało wypowiedzenia zmieniającego.

Od tego wyroku strona pozwana wniosła kasację podnosząc w niej zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 78 i 80 zdanie 2 KP oraz art. 42 KP a także niewłaściwe zastosowanie art. 65 KC w związku z art. 300 KP i art. 23 ustawy z dnia 26 stycznia 1989 r. o zakładowych systemach wynagradzania.

Kasacja zawiera wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach i przekazanie

sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona. Nie podniesiono w niej zarzutu naruszenia prawa procesowego, wobec czego należy uznać, że stan faktyczny został prawidłowo ustalony przez Sąd II instancji. Wobec tego nie ma podstaw do kwestionowania ustalonej przez Sąd treści pkt 2 działu "Warunki płacowe - system płac" Polityki Personalnej FSW, zgodnie z którą wynagrodzenie powodów podlegało obligatoryjnej waloryzacji (podwyżkom). Prawidłowe jest zakwalifikowanie tego aktu pracodawcy jako regulaminu, o którym była mowa w art. 23 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (tekst jednolity: Dz. U. z 1990 r. Nr 69, poz. 407).

Pogląd wnoszącego kasację, że do pozwanego zakładu pracy ustawa ta nie miała zastosowania, nie został uzasadniony i nie może być uznany za słuszny. Brak jest po temu argumentów w świetle art. 1 ust. 1 i 23 ustawy. Wprowadzenie regulaminu, w którym uregulowano system podwyżek płac spowodowało, że te postanowienia stały się elementem umów o pracę. Niekorzystna dla pracowników zmiana tak wprowadzonych warunków płacy wymagała dokonania wypowiedzeń zmieniających wobec wszystkich, których dotyczyła. Taki pogląd przedstawiony w zaskarżonym wyroku nie tylko nie narusza art. 42 KP, ale ma dodatkowe potwierdzenie w treści art. 241¹³ § 2 KP. Przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 29 września 1994 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 113, poz. 547 ze zm.), która uchyliła ustawę z 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania. Treść art. 241¹³ § 2 KP przesądza o tym, że mniej korzystne postanowienia nowego układu wprowadza się w drodze wypowiedzenia pracownikom dotychczasowych warunków umowy o pracę. Przepis ten ma tym bardziej zastosowanie do nowego regulaminu wynagradzania, który jest wprowadzany jednostronną czynnością pracodawcy. Art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. przesądził o odpowiednim stosowaniu art. 241¹³ § 2 KP do regulaminu. Wprowadzone zasady podwyżek, których obowiązywanie nie zostało wypowiedziane, nie naruszają - wbrew zarzutom kasacji - przepisów o wynagrodzeniu za pracę,

zawartych w art. 78 i 80 KP. Nie wskazano zresztą w kasacji na czym naruszenie to miałyby polegać. Nie twierdzi się, że powodowie nie wykonywali pracy lub że ich wynagrodzenie ustalone zgodnie z obowiązującym regulaminem nie odpowiadało rodzajowi wykonywanej przez nich pracy, ich kwalifikacjom lub nie uwzględniało ilości i jakości świadczonej pracy.

Ustalona przez Sąd treść regulaminu wynagradzania była jednoznaczna. Wbrew zarzutom kasacji Sąd nie naruszył art. 65 KC (stosowanego na podstawie art. 300 KP). Wnoszący kasację nie wskazał jakie okoliczności, zasady współżycia społecznego lub zwyczaje pozwalałyby na inne tłumaczenie treści wprowadzonego regulaminu niż dokonane przez Sąd.

Wobec braku usprawiedliwionych podstaw kasacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 393¹² KPC.

=====